

Jeffrey Koopman

De sculpturen en installaties van de Nederlandse kunstenaar Jeffrey Koopman (*1977) roepen in eerste instantie een vergelijking op met een hoop schroot. Zijn ruimtelijke beelden bestaan uit gevonden voorwerpen en materialen, ogenschijnlijk nonchalant geordend. Maar doordat de beelden allen volledig witgekalkt zijn, transformeren ze tot een homogeen geheel en verkrijgen ze een bepaalde sereniteit, alsof ze uit een andere wereld afkomstig zijn. Deze ‘witte’ verstillings staat haaks tegenover de wijze waarop ze vervaardigd zijn: ruw, grof en onafgewerkt. Deze werkwijze is kenmerkend voor Koopman's rauwe, directe, dynamische handschrift, dat zowel in zijn ruimtelijke als tweedimensionale werk vertegenwoordigd is. In meerdere disciplines (zoals schilder- beeldhouwkunst, prentkunst) voelt hij zich goed thuis, maar hij beschouwt de tekenkunst als de basis van al zijn werk. Deze tekeningen, lino- en houtsneden worden gekenmerkt door een spel van lijnen en geabstraheerde vormen en zijn tevens het vertrekpunt voor zijn installaties, die gedefinieerd kunnen worden als ruimtelijke tekeningen. Beide disciplines beïnvloedden elkaar wederzijds, als de sculpturen extremer worden, heeft dit ook zijn weerslag op de tekeningen. Al zijn werken zijn in een korte, explosieve periode van inspiratie ontstaan, zodat zoveel mogelijk spontaniteit behouden blijft. Tijdens dit proces construeert, maar deconstrueert Koopman tevens het beeld – totdat hij al zoekende de juiste compositie gevonden heeft, die idealiter licht, beweeglijk en spannend is. De grillige, geabstraheerde vormen, waaruit zijn sculpturen en installaties zijn opgebouwd, bevatten narratieve elementen, maar zijn nergens echt expliciet. Enkele terugkerende thema's in Koopman's werk zijn waanzin en geweld, eenzaamheid en de leegte van het bestaan. De toeschouwer moet echter zijn eigen associatieve vermogen inzetten, omdat de werken de thematiek grotendeels in het ongewisse laten.

Joanne Dijkman, 2010